

Одлука којом се проглашава Закон о измјенама и допунама Закона о престанку примјене Закона о кориштењу напуштене ИМОВИНЕ

Користећи се овлаштењима која су ми дата чланом V Анекса 10 (Споразум о цивилној имплементацији Мировног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је Високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења наведеног Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора; и посебно узевши у обзир члан II. 1. (д) истог Споразума према којем Високи представник “пружа помоћ, када то оцијени неопходним, у изналажењу рјешења за све проблеме који се појаве у вези са цивилном имплементацијом”;

Позивајући се на став XI. 2 Закључака Савјета за имплементацију мира који се састао у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којем је Савјет поздравио намјеру Високог представника да искористи свој коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења Споразума о цивилној имплементацији Мировног уговора да би помогао у изналажењу рјешења за проблеме, како је претходно речено, “доношењем обавезујућих одлука, када то буде сматрао неопходним,” у вези са одређеним питањима, укључујући (у складу са подставом (ц) овог става) и “друге мјере у сврху осигурања имплементације Мировног споразума на читавој територији Босне и Херцеговине и њених ентитета”;

Позивајући се даље на члан I:1. поменутог Анекса 10 који се искључиво односи на промовисање поштивања људских права и повратка расељених особа и избјеглица;

Узимајући у обзир значај који Управни одбор Савјета за

имплементацију мира даје питању убрзања повратка избјеглица и осигуравању потпуне и недискриминирајуће имплементације имовинских закона БиХ;

Узимајући надаље у обзир потребу да се на цјелокупној територији Босне и Херцеговине, на најефикаснији и најправичнији начин проведу закони у вези са повратом имовине, те да се осигура усклађено провођење тих закона у сваком ентитету;

Свјестан да ентитетски дужносници надлежни за рјешавање избјегличких и стамбених питања нису били у могућности да након вишемјесечних преговора постигну договор о конкретним одредбама неопходним за горе споменути процес усклађивања, те да је истекао рок који су поставили ентитети на имовинској конференцији у Теслићу, да се постигне потпуна хармонизација до 15. новембра 2001. године;

Констатујући да је Министарство за људска права и избјеглице Босне и Херцеговине затражило подузимање корака од стране Канцеларије високог представника како би се ускладили ентитетски закони који регулишу поврат имовине у циљу заштите основних људских права и убрзавања процеса повратка избјеглица.

Узимајући у обзир и имајући у виду горе наведено, овим доносим слиједећу одлуку:

ОДЛУКА

којом се проглашава Закон о измјенама и допунама Закона о престанку примјене Закона о кориштењу напуштене имовине.

Доле наведени Закон ће ступити на снагу као што је и наведено у члану 35. на привременој основи, док Народна Скупштина Републике Српске не усвоји овај Закон у одговарајућој форми, без измјена и допуна и без додатних услова.

**ЗАКОН О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПРЕСТАНКУ ПРИМЈЕНЕ
ЗАКОНА О КОРИШТЕЊУ НАПУШТЕНЕ ИМОВИНЕ**

Члан 1.

У члану 1. Закона о престанку примјене Закона о кориштењу напуштене имовине (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 38/98, 12/99 и 31/99) у његовом измјењеном и допуњеном облику (у даљем тексту: Закон), у ставу 3. у другој реченици брише се ријеч “привремени” и замјењује са ријечи “садашњи”.

Став 4. брише се.

Члан 2.

Иза члана 1. додаје се нови члан 1а. који гласи:

“Члан 1а.

У смислу овог Закона, стандард за обезбјеђење алтернативног смјештаја привременом кориснику који има право на алтернативни смјештај у складу са овим Законом је једна или више просторија, које корисника обезбјеђују од елементарних непогода и штите његово покућство од оштећења, са најмање 5 м² по особи. Такав смјештај могу чинити и пословни простор или просторије у сустанарству.”

Члан 3.

У члану 2. став 3. иза ријечи “кориштењу” бришу се ријечи “тог

стана“ и додају се ријечи “или продужење привременог кориштења тог стана у складу са овим Законом“.

Члан 4.

Иза члана 2. додаје се нови члан 2а. који гласи:

“Члан 2а.

Одредбе овог закона се такође примјењују на уговоре о замјени стана, гдје је замјена стана извршена у периоду од 1. априла 1992. до 19. децембра 1998. године у складу са Законом о стамбеним односима (“Службени гласник РС”, бр. 19/93, 22/93, 12/99 и 31/99, у даљем тексту: ЗОСО).

У случају када су странке које су закључиле уговор о замјени поднијеле захтјев за поврат стана прије истека рока из члана 16., надлежни орган рјешава о захтјеву у складу са овим Законом. У случају када се странке изјасне да остају при замјени, надлежни орган у свакој општини ће уговор о замјени сматрати важећим и извршиће обнову уговора о кориштењу у складу са чланом 27. став 2. тачка 4. овог Закона.

У случају када странке које су закључиле уговор о замјени нису поднијеле захтјев за поврат стана прије истека рока из члана 16., надлежни орган у свакој општини ће извршити обнову уговора о кориштењу у складу са чланом 27. став 2. тачка 4. овог Закона.

У случају када је само једна странка која је закључила уговор о замјени поднијела захтјев за поврат стана прије истека рока из члана 16., надлежни орган ће о захтјеву писменим путем обавијестити надлежни орган општине на чијој територији се налази замјењени стан за који захтјев није поднесен. По

пријему обавијести и овај надлежни орган ће сматрати да је захтјев за поврат стана који је у његовој надлежности поднесен прије истека рока из члана 16., и о захтјеву ће одлучити у складу са Законом.

У случају спора о ваљаности уговора о замјени, надлежни орган ће у складу са одредбама Закона о општем управном поступку (Службени гласник СФРЈ, број 47/86. преузет у члану 12. Уставног закона о провођењу Устава Републике Српске, Службени гласник РС, бр. 21/92) којима се рјешавају претходна питања, поступак прекинути и упутити странке да покрену поступак пред надлежним судом. Изузетно од одредби Закона о парничном поступку (Службени лист СФРЈ, бр. 4/77, преузет у члану 12 Уставног закона о провођењу Устава Републике Српске, Службени гласник РС, бр. 21/92), терет доказивања је на странки која тврди да је по основу уговора о замјени право на стан стекла на добровољан начин и у складу са законом. У случају гдје се један од замјењених станова налази на територији неке од држава насталих од бивше СФРЈ, терет доказивања је на странки која тврди да замјена није извршена на добровољан начин и у складу са законом, у циљу успостављања правног статуса прије извршене замјене.”

Члан 5.

У члану 6. став 3. брише се.

Члан 6.

У члану 8. став 6. у другој реченици иза ријечи “поступку” ставља се тачка, а ријечи “Службени гласник СФРЈ, број 47/86. преузет у члану 12. Уставног закона о провођењу Устава Републике Српске, Службени гласник РС, бр. 21/92”, бришу се.

Члан 7.

Члан 9. мијења се и гласи:

“По пријему захтјева за поврат непокретности, надлежни орган Министарства за избјеглице и расељена лица је дужан рјешењем одлучити о захтјеву у року од 30 дана од дана пријема захтјева. Захтјев ће бити рјешаван хронолошким редосљедом којим је захтјев примљен, уколико другачије није прописано Законом.”

Члан 8.

У члану 11. став 1. додају се нове тачке 8. и 9. које гласе:

“8. изричито упозорење да ће против садашњег корисника бити покренут кривични поступак уколико предмете из непокретности отуђи, односно непокретност на други начин оштети, и

9. изричито упозорење да ће се садашњи корисник који је вишеструки корисник казнити новчаном казном за прекршај из члана 37. став 3. овог Закона.”

Садашњи ставови 2., 3., 4., 5. и 6. бришу се.

Члан 9.

Иза члана 11. додаје се нови члан 11а. који гласи:

“Члан 11а.

Рок за исељење из непокретности у складу са чланом 11. став 1.. тачка 7. је 15 дана од дана достављања рјешења, а садашњи корисник нема право на алтернативни смјештај у складу са чланом 11. став 1. тачка 5. овог Закона, осим уколико је садашњи корисник привремени корисник у складу са чланом 1.

став 3. овог закона, и:

1. није вишеструки корисник, као што је дефинисано у члану 24а. и 24б. овог Закона; и
2. у периоду од 30. априла 1991. до 19. децембра 1998. године је напустио стан или непокретност која се налази на територији Босне и Херцеговине, и

1. стан или непокретност коју је напустио усељена, а привремени корисник или члан његовог породичног домаћинства из 1991. године је поднио захтјев за поврат стана надлежном управном органу, суду или Комисији за имовинске захтјеве избјеглица и расељених лица (Општи оквирни споразум у БиХ, Анекс 7, у даљем тексту: Комисија) у складу са свим роковима предвиђеним законом, или захтјев за поврат непокретности у року од 60 дана од дана ступања на снагу ове одредбе и чека на доношење рјешења, односно одлуке по том захтјеву; или

2. за напуштени стан или непокретност рјешење по захтјеву за поврат, односно одлука Комисије је донесена, а привремени корисник или члан његовог породичног домаћинства из 1991. године је у року од 60 дана од дана ступања на снагу ове одредбе, односно од дана стицања законске могућности на подношење захтјева, поднио захтјев за извршење рјешења/одлуке, зависно који датум је каснији; или

3. напуштени стан или непокретност су оштећени или уништени, а привремени корисник или члан његовог породичног домаћинства из 1991. године је поднио захтјев

за повратак и обнову, или чека на обнову.

У случају када садашњи корисник испуњава услове из става 1. овог члана, рок за исељење из непокретности не може бити дужи од 90 дана од дана достављања рјешења. Уколико привремени корисник престане да испуњава услове из овог става, а рјешење са роком од 90 дана је донесено, надлежни орган без одлагања, по службеној дужности доноси ново рјешење о исељењу са роком за исељење од 15 дана од дана достављања рјешења, као и закључак о извршењу.

У изузетним околностима наведени рок може бити продужен до годину дана, ако орган надлежан за обезбјеђење другог смјештаја у складу са овим Законом, презентира Министарству за избјеглице и расељена лица детаљну документацију о недостатку расположивог смјештаја уз сагласност Канцеларије Високог представника. У сваком појединачном случају морају се испунити услови из Европске конвенције о људским правима и њених Протокола, а власник, посједник или корисник **се обавјештава о рјешењу о продужењу рока и основама за доношење тог рјешења у року од 30 дана прије истека рока.**

Садашњи корисник је дужан доказати да удовољава свим условима за додјелу алтернативног смјештаја у складу са овим Законом, укључујући предочавање броја захтјева за поврат, односно рјешења за ступање у посјед његовог дома из 1991. године. Уколико садашњи корисник не може да докаже да испуњава ове услове, надлежни орган ће, у циљу утврђивања чињеничног стања, провести поступак у складу са Законом о општем управном поступку.

Власник, посједник, односно корисник може одмах ступити у посјед своје непокретности која је исељена.

У случају враћања у посјед обрадивог земљишта, рок за његову предају изузетно се може продужити до окончања жетве.”

Члан 10.

У члану 12. иза става 2. додају се нови ставови 3. и 4. који гласе:

“Када је жалбени поступак покренут, надлежни орган ће задржати копије документације која се односи на предмет, односно предузети све потребне радње да се осигура извршење рјешења без обзира на покретање жалбеног поступка. Уколико о жалби против рјешења којим је удовољено захтјеву није одлучено у року утврђеном у складу са Законом о општем управном поступку, првостепено рјешење и право подносиоца захтјева на непокретност се сматрају потврђеним.

У случају када је другостепени орган поништио рјешење првостепеног органа, поништење ће се сматрати дјелимичним у складу са чланом 239. став 3. Закона о општем управном поступку и односи се само на дио у којем се одлучује о праву садашњег корисника уколико не постоји основ и за поништење одлуке о праву подносиоца захтјева. Уколико другостепени орган потврди право подносиоца захтјева, рок у којем је садашњи корисник дужан напустити непокретност у складу са чланом 11. став. 1. тачка 7. овог закона тече од дана издавања рјешења првостепеног органа које је дјелимично поништено.”

Члан 11.

У члану 13. став 1. бришу се ријечи “за имовинске захтјеве расељених лица и избјеглица (Општи оквирни споразум за мир у БиХ, Анекс VII, у даљем тексту: Комисија)“.

Члан 12.

У члану 14. став 1. прва реченица мијења се и гласи:

“Носилац станарског права на напуштеном стану или члан његовог породичног домаћинства дефинисан у члану 6. ЗОСО (у даљем тексту: носилац станарског права), има право да се врати у стан у складу са Анексом 7 Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини.”

Члан 13.

У члану 15. став 1. мијења се и гласи:

“Носилац станарског права из члана 14. став 1. овог Закона има право да поднесе захтјев за враћање стана у посјед.”

Члан 14.

У члану 16. став 1. ријеч “дванаест” замјењује се са ријечи “шеснаест”.

Члан 15.

Члан 17. мијења се и гласи:

“По пријему захтјева за враћање стана носиоцу станарског права, надлежни орган Министарства за избјеглице и расељена лица је дужан рјешењем одлучити о захтјеву у року од 30 дана од дана пријема захтјева. Захтјев ће бити рјешаван хронолошким редосљедом којим је захтјев примљен, уколико другачије није прописано законом.

Надлежни орган неће одбити захтјев по основу одредаба из 30С0, осим ако се ради о лицима која се не сматрају члановима породичног домаћинства према члану 6. 30С0. Надлежни орган неће одбити захтјев ни по основу страног држављанства које је подносилац захтјева стекао након 30. априла 1991. године.”

Члан 16.

Члан 18. став 1. мијења се и гласи:

“Рјешење о враћању стана носиоцу станарског права садржи:

1. одлуку којом се потврђује да је подносилац захтјева носилац станарског права;
2. одлуку о враћању стана у посјед носиоцу станарског права уколико стан користи привремени корисник, или уколико је стан неусељен, односно уколико се користи без правног основа;
3. у случајевима када постоји садашњи корисник, одлуку о томе да ли садашњи корисник користи стан без правне основе (бесправни корисник) или је законити привремени корисник;
4. одлуку о престанку права привременог кориштења стана уколико се у стану налази привремени корисник;
5. рок за исељење садашњег корисника, односно друге особе која се налази у посједу стана;
6. одлуку о томе да ли привремени корисник стана има право на алтернативни смјештај у складу са овим Законом;

7. изричито упозорење да ће против садашњег корисника бити покренут кривични поступак уколико предмете из стана отуђи, односно стан на други начин оштети; и
8. изричито упозорење да ће се садашњи корисник који је вишеструки корисник казнити новчаном казном за прекршај из члана 37. став 3. овог Закона.”

Садашњи ставови 2., 3., 4., 5. и 6. бришу се.

Члан 17.

Иза члана 18. додаје се нови члан 18а. који гласи:

“Члан 18а.

Рок за исељење из стана у складу са чланом 18. став 1. тачка 5. овог Закона је 15 дана од дана достављања рјешења, а садашњи корисник нема право на алтернативни смјештај у складу са чланом 18. став 1. тачка 6. овог Закона, осим уколико је садашњи корисник привремени корисник у складу са чланом 1. став 3. овог Закона, и уколико:

1. није вишеструки корисник, као што је дефинисано у члану 24а. и 24б. овог Закона; и
 2. у периоду од 30. априла 1991. до 19. децембра 1998. године је напустио стан или непокретност која се налази на територији Босне и Херцеговине, и
1. стан или непокретност коју је напустио усељена, а привремени корисник или члан његовог породичног домаћинства из 1991. је поднио захтјев за поврат стана надлежном управном органу, суду или Комисији у складу са

свим роковима предвиђеним законом, или захтјев за поврат непокретности у року од 60 дана од дана ступања на снагу ове одредбе и чека на доношење рјешења, односно одлуке по том захтјеву; или

2. за напуштени стан или непокретност рјешење по захтјеву за поврат, односно одлука Комисије је донесена, а привремени корисник или члан његовог породичног домаћинства из 1991. је у року од 60 дана од дана ступања на снагу ове одредбе, односно од дана стицања законске могућности на подношење захтјева, поднио захтјев за извршење рјешења/одлуке, зависно који датум је каснији; или

3. напуштени стан или непокретност су оштећени или уништени, а привремени корисник или члан његовог породичног домаћинства из 1991. године је поднио захтјев за повратак и обнову, или чека на обнову.

У случају када садашњи корисник испуњава услове из става 1. овог члана, рок за исељење из стана не може бити дужи од 90 дана од дана достављања рјешења. Уколико садашњи корисник престане да испуњава услове из овог става, а рјешење о исељењу са роком од 90 дана је донесено, надлежни орган без одлагања, по службеној дужности, доноси ново рјешење о исељењу са роком за исељење од 15 дана од дана достављања рјешења, као и закључак о извршењу.

У изузетним околностима рок из става 2. овог члана може бити продужен до годину дана, кад надлжени орган за обезбјеђивање другог смјештаја на чијој је територији привремени корисник стана имао посљедње боравиште, презентира Министарству за избјеглице и расељена лица детаљну документацију о недостатку расположивог стамбеног простора за обезбјеђење одговарајућег смјештаја уз сагласност Канцеларије Високог представника. У

сваком појединачном случају морају се испоштовати захтјеви Европске конвенције о људским правима и Протоколи исте, а носилац станарског права ће бити обавјештен о одлуци да се продужи рок и основу за продужење 30 дана прије истека рока.

Садашњи корисник је дужан доказати да испуњава услове за додјелу алтернативног смјештаја у складу са овим Законом, укључујући предочавање броја захтјева за поврат, односно рјешења за ступање у посјед његовог дома из 1991. Уколико садашњи корисник не може доказати да испуњава услове, надлежни орган ће у циљу утврђивања чињеничног стања, провести поступак у складу са Законом о општем управном поступку.

Носилац станарског права се може одмах вратити у посјед стана који је исељен.

Неиспуњавање обавеза надлежног органа да обезбиједи алтернативни смјештај ни у ком случају не одлаже враћање стана у посјед носиоца станарског права.”

Члан 18.

У члану 19. додаје се нови став 3. и 4. који гласе:

“У случају да је жалбени поступак покренут, надлежни орган ће задржати копије документације која се односи на предмет, односно предузети све потребне радње да се осигура извршење рјешења без обзира на покретање жалбеног поступка. Уколико о жалби против рјешења којим је удовољено захтјеву није одлучено у року утврђеном у складу са Законом о општем управном поступку, првостепено рјешење и станарско право подносиоца захтјева се сматрају потврђеним.

У случају када је другостепени орган поништио рјешење

првостепеног органа, поништење ће се сматрати дјелимичним у складу са чланом 239. став 3. Закона о општем управном поступку и односи се само на дио у којем се одлучује о праву садашњег корисника уколико не постоји основ и за поништење одлуке о праву подносиоца захтјева. Уколико другостепени орган потврди станарско право подносиоца захтјева, рок у којем је садашњи корисник дужан напустити стан у складу са чланом 18. став. 1. тачка 5. овог закона тече од дана доношења рјешења првостепеног органа које је дјелимично поништено.”

Члан 19.

Члан 21. мијења се и гласи:

“Надлежни орган може стан додијелити као алтернативни смјештај на привремено кориштење привременом кориснику који испуњава услове за алтернативни смјештај у складу са овим Законом, у случајевима када је рјешење донесено у складу са чланом 17. и достављено носиоцу станарског права у складу са законом, и када:

1. садашњи корисник добровољно исели из стана у року који је наведен у рјешењу и ако носилац станарског права, члан његовог породичног домаћинства из 1991., или пуномоћник не преузме кључеве од стана у року од 30 дана од дана кад је добио писмену обавијест надлежног органа да је стан исељен; или
2. садашњи корисник је иселио из стана након принудног извршења и ако носилац станарског права, члан његовог породичног домаћинства из 1991., или пуномоћник не преузме кључеве од исељеног стана у року од 30 дана од дана када је примио писмену обавијест од надлежног органа да је стан исељен.

У случају да садашњи корисник не напусти стан у року који је наведен у рјешењу, а носилац станарског права пропусти поднијети захтјев за извршење у року од 30 дана након што је истекао рок за исељење садашњег корисника, надлежни орган је дужан по службеној дужности извршити принудно исељење садашњег корисника који нема право на алтернативни смјештај у складу са овим законом.

Надлежни орган онда може стан привремено додијелити на кориштење садашњем кориснику ако има право на алтернативни смјештај, или другом привременом кориснику који има право на алтернативни смјештај у складу са овим Законом. Надлежни орган је у сваком рјешењу, или обавјештењу да је стан испражњен или запечаћен, дужан обавијестити подносиоца захтјева о његовој обавези за преузимање кључева од стана, као и да у супротном стан може бити кориштен као алтернативни смјештај у складу са овим чланом.

Од тренутка када носилац станарског права, члан његовог породичног домаћинства из 1991. или пуномоћник преузме кључеве од стана, на носиоца станарског права се примјењују одредбе ЗОСО изузев члана 44. став 1. тачка 6., члана 47. и члана 49”.

Члан 20.

Иза члана 21. додаје се нови члан 21а. који гласи:

“Члан 21а.

Надлежни орган је стан на којег се односи члан 21. овог Закона, дужан додијелити у складу са чланом 31. и стандардом из члана 1а. овог Закона на привремено кориштење лицу које:

1. има право на алтернативни смјештај у складу са чланом 34. овог Закона; и
2. тренутно је привремени корисник стана, односно непокретности; и

3. обавезно је да напусти стан, односно непокретност према рјешењу донесеном по захтјеву за поврат у складу са овим Законом, или према одлуци Комисије која је поднесена на извршење.

Одобрење за продужење привременог кориштења неће бити дато уколико је носилац станарског права, члан његовог породичног домаћинства из 1991. или пуномоћник затражио преузимање кључева од стана. Надлежни орган ће привременог корисника иселити одмах након истека рока од шест мјесеци привременог кориштења и уручити кључеве од стана носиоцу станарског права, или члану његовог породичног домаћинства из 1991., или пуномоћнику.

Уколико је пред судом покренут поступак одузимања станарског права, а коначна одлука није донесена, поступак се прекида. Надлежни орган ће обавијестити носиоца станарског права да он, или члан његовог породичног домаћинства из 1991., или пуномоћник, може преузети кључеве од стана и ступити у посјед стана.

Уколико носилац станарског права, или члан његовог породичног домаћинства из 1991., или пуномоћник не преузму кључеве од стана прије истека рока наведеног у члану 31. овог Закона, располагање станом ће се регулисати у складу са чланом 22. овог Закона.”

Члан 21.

Члан 22. мијења се и гласи:

“Након престанка станарског права на основу члана 16. овог Закона, као и станарског права за које је захтјев за поврат стана одбијен, одбачен, односно повучен, давалац стана на кориштење може располагати станом након протеча рока из члана 31. овог Закона, до чијег истека су такви станови под управом

Министарства за избјеглице и расељена лица.

Враћање станова под управом Министарства за избјеглице и расељена лица даваоцу стана на кориштење након протеча рока из члана 31. овог закона, регулисаће се упутством.

Свака додјела стана супротно одредби из става 1. овог члана и члана 31. овог закона, ништава је.”

Члан 22.

У члану 23. став 1. бришу се ријечи “за имовинске захтјеве расељених лица и избјеглица (Општи оквирни споразум за мир у Босни и Херцеговини. Анекс VIII, у даљем тексту: Комисија).”

Члан 23.

У члану 24. став 2. мијења се и гласи:

“О враћању непокретности, стана и увођењу власника, односно корисника у посјед имовине или стана, надлежни орган ће сачинити записник. Записник, између осталог, садржи детаљан опис затеченог стања у коме се непокретност или стан, као и имовина затечена у њима налази.”

Иза става 2. додаје се нови став 3. и 4. који гласе:

“У случају када записник из времена када су непокретност, односно стан напуштени не постоји, надлежни орган врши контролу непокретности, односно стана у вријеме доношења рјешења у складу са чланом 9., односно 17. овог Закона. Надлежни орган је у складу са својим овлаштењима дужан затражити покретање кривичног поступка против садашњег корисника који приликом добровољног, односно принудног

исељења, незаконито отуђи имовину или ствари из непокретности, односно стана, односно који непокретност, односно стан свјесно оштети. Надлежни орган је у рјешењу дужан обавијестити, односно упозорити садашњег корисника о кривичним санкцијама у складу са чланом 11. став 1. тачка 8., односно чланом 18. став 1. тачка 7. овог Закона.

Надлежни орган у записнику наводи све релевантне податке, укључујући и податке о ступању у посјед, односно испражњењу или печатењу непокретности, односно стана, које доставља на надлежност другим органима у складу са упутством Министарства за избјеглице и расељена лица. На овај начин достављени и примљени подаци се уносе, обрађују, достављају и користе само на начин и у сврху provedбе имовинских закона у складу са Дејтонским мировним споразумом.”

Члан 24.

У члану 24а. став 4. мијења се и гласи:

“Под појмом вишеструки корисник подразумијева се, између осталог, садашњи корисник који користи непокретност или стан и који:

1. је носилац станарског права на, односно користи више од једног стана; или
2. има породичну кућу или стан, у случајевима када је породична кућа или стан довољно очуван, односно такав може бити са мањим поправкама, да омогућава основне животне услове (основну заштиту од атмосферских утицаја, приступ води и струји, могућност гријања, основну приватност и безбједност имовине); или
3. посједује кућу или стан у којој је живио на дан 30. априла 1991. године (дом из 1991), или ако члан његовог

породичног домаћинства посједује свој дом из 1991., у случајевима када је дом из 1991. довољно очуван, односно такав може бити са мањим поправкама, да омогућава основне услове за живот; или

4. већ му је надлежни орган обезбиједио алтернативни смјештај; или

5. има члана свог породичног домаћинства који има смјештај на територији Републике Српске, или у истом мјесту или општини на територији Босне и Херцеговине гдје је живио 1991. године; или

6. има законско право да се врати у посјед свога дома из 1991. године, и чији дом из 1991. године је довољно очуван, односно такав може бити са мањим поправкама, да омогућава основне услове за живот, како се наводи у овом ставу, и који има могућност да се врати у посјед свог дома из 1991. године; или

7. чије стамбене потребе су задовољене на други начин у складу са чланом 246. овог Закона.”

Иза става 4. додаје се нови став 5. који гласи:

“Минимални стандард за алтернативни смјештај из члана 1а. овог Закона примјењује се само на тачку 4., 5. и 7. из става 4. овог члана.”

Садашњи став 5. постаје став 6.

Иза става 6. додаје се нови став 7. који гласи:

“У смислу овог члана, под појмом “породично домаћинство” се сматрају сви чланови породичног домаћинства на дан 30. априла 1991., а уколико нису били чланови породичног домаћинства на

дан 30. априла 1991. сматрају се и брачни друг, родитељ или дијете, као и друге особе које су пријављене да живе са привременим корисником.”

Члан 25.

Иза члана 24а. додаје се нови члан 24б. који гласи:

“Члан 24б.

Привремени корисник чије стамбене потребе су задовољене на други начин, између осталог, је:

1. привремени корисник који је добровољно продао непокретност у којој је живио на дан 30. април 1991. године; или
2. привремени корисник који је добровољно замијенио непокретност, односно стан у којем је живио 30. априла 1991. и који је посједу стана или непокретности, или их је пренио на треће лице; или
3. привремени корисник који је одбио алтернативни смјештај који му је писмено понуђен од стране надлежног органа, или је одбио помоћ за обнову његовог дома из 30. априла 1991. године. Надлежни орган обавјештава привременог корисника о посљедицама одбијања алтернативног смјештаја, односно помоћи за обнову; или
4. привремени корисник који борави у истој општини као и 1991. године, осим уколико може пружити доказе да се не може вратити у свој дом из 1991. године; или
5. привремени корисник који је био подстанар 1991. године;

или

6. привремени корисник који има на располагању довољно средстава, укључујући примања којима може сам себи обезбиједити смјештај. — Као довољна средства која су на располагању сматра се износ од једне четвртине потрошачке корпе по члану породичног домаћинства утврђен од стране надлежног органа за статистику, плус 200 КМ (конвертибилних марака) на име трошкова становања; или
7. привремени корисник којем је власник, односно носилац станарског права, обезбиједио други смјештај у статусу подстанара у најмањем трајању од 6 мјесеци у истој општини, као и привремени корисник који се писмено сагласио са понуђеним смјештајем од стране носиоца станарског права у било којој општини. Стандарди смјештаја утврђени су у члану 1а. овог Закона, или
8. привремени корисник који је у периоду између 30. априла 1991. и 19. децембра 1998. године напустио стан или непокретност у којој је боравио на територији Босне и Херцеговине за коју је поднио захтјев за поврат, а накнадно захтјев повукао, или
9. привремени корисник коме је након 6. априла 1992. године додијељено земљиште у државном, односно бившем друштвеном власништву, у периоду од најдуже 150 дана од дана додјеле извршене у складу са изузећем издатим од стране Канцеларије Високог представника у складу са Одлуком Високог представника о забрани додјеле земљишта у друштвеном власништву, осим уколико се истог није одрекао у року од 60 дана од дана одобрене додјеле, односно од дана ступања на снагу овог закона, зависно који датум је каснији; или

10. привремени корисник којем је након 6. априла 1992. године додијељено земљиште у државном, односно бившем друштвеном власништву, а до издавања изузећа од стране Канцеларије Високог представника у складу са Одлуком Високог представника о забрани додјеле земљишта у друштвеном власништву, осим уколико се у року од 60 дана од дана ступања на снагу овог закона те додјеле није одрекао; или

11. привремени корисник који је добио кредит, грађевински материјал или било коју другу врсту помоћи за грађење или новчане помоћи у периоду од 150 дана од дана добијања помоћи или дана добијања првог obroка новчане помоћи, уколико се ове помоћи није одрекао у року од 60 дана од дана добијања помоћи, односно у року од 60 дана од дана ступања на снагу овог закона, зависно који датум је каснији.

У смислу тачака 9. до 11. става 1. овог члана, надлежни орган обавјештава привременог корисника о посљедицама неодрицања од додјељеног земљишта, односно помоћи у грађевинском материјалу или новчане помоћи.

У смислу овог члана, под појмом “привремени корисник” сматрају се лица дефинисана у члану 24а. став 7. овог Закона.”

Члан 26.

Члан 27. гласи:

“У случају када привремени корисник има право на нови уговор о кориштењу стана у складу са чланом 2. став 3. овог Закона, надлежни орган Министарства за избјеглице и расељена лица је овлаштен закључити уговор о кориштењу стана у складу са ЗОСО.

Привремени корисник ће имати право на нови уговор о кориштењу стана у складу са чланом 2. став 3. овог закона уколико је станарско право стекао по основу једног од слиједећих начина:

1. преносом станарског права на њега као супружника или члана породичног домаћинства након смрти претходног носиоца станарског права, у складу са ЗОСО; или
2. преносом станарског права након развода од претходног носиоца станарског права; или
3. био је први носилац станарског права након што је стан изграђен; или
4. путем важећег уговора о замјени стана у складу са ЗОСО и чланом 2а. овог Закона.

Привремени корисник нема право на обнову уговора о кориштењу стана у складу са чланом 2. став 3. овог Закона уколико је вишеструки корисник у складу са чланом 24а. став 4. тачка 1. до 6. и чланом 24б. став 1. тачка 1. 2., 8., 9., 10. или 11. овог Закона, или уколико нема право на алтернативни смјештај у складу са чланом 11а. став 1. тачка 2а. или 2б, или чланом 18а. став 1. тачка 2а. или 2б. овог Закона.

Изузетно од члана 24а. став 7. и члана 24б. став 3. овог Закона, услови из претходног става овог члана се примјењују само на привременог корисника и члана његовог породичног домаћинства на дан 30. април 1991. године.

Свака обнова уговора о кориштењу, односно додјели стана која је извршена у супротности са овим чланом, ништава је.

Поступак по коме се утврђује право привременог корисника на обнову уговора о кориштењу стана уредиће се упутством

Министарства за избјеглице и расељена лица у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог Закона. Надлежни јавни правобранилац, у складу са својим овлашћењима и упутством, надзире поступак и врши контролу законитости обнове уговора о кориштењу, односно додјеле стана, као и куповине стана по основу такве обнове или додјеле.”

Члан 27.

У члану 27а. став 1. у другој реченици брише се ријеч “претходни”.

Иза става 1. додаје се нови став 2. и 3. који гласе:

“У случају када је суд одредио накнаду средстава лицу из става 1., носилац станарског права може у складу са Законом о облигационим односима намирење тих средстава захтијевати од надлежног органа или даваоца стана на кориштење.

Надлежни орган је одговоран за сва оштећења стана од тренутка када је стан напуштен од стране носиоца станарског права до тренутка његовог враћања у посјед носиоцу станарског права, односно члану његовог породичног домаћинства из 1991. у складу са овим законом. Све поправке од стране носиоца станарског права, односно члана његовог породичног домаћинства из 1991. да стан врати у стање прије његовог_напуштања, сматраће се као “средства којима је носилац станарског права отклонио ратну штету” у сврху откупа стана у складу са Законом о приватизацији станова у државном власништву (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 11/00, 18/01 и 35/01).”

Члан 28.

Члан 31. мијења се и гласи:

“Стан из члана 22. овог закона ставља се под управу Министарства за избјеглице и расељена лица и користи у сврху

привременог кориштења до доношења рјешења у року од 90 дана од дана ступања на снагу овог закона по свим захтјевима поднесеним за поврат непокретности, односно до доношења рјешења по свим захтјевима за поврат станова у друштвеном власништву поднесеним у складу са чланом 16. овог закона. По истеку овог рока стан се у року од шест мјесеци враћа даваоцу стана на кориштење у складу са чланом 22. овог закона. Овај став се примјењује на све станове, без обзира да ли су проглашавани напуштеним или не.

Право на привремено кориштење стана у смислу претходног става има лице на које се односи члан 35. овог Закона, у складу са стандардом наведеним у члану 1а. овог Закона.

Рјешење за привремено кориштење стана у складу са овим чланом даје се на период не дужи од шест мјесеци. Привремени корисник може тражити продужење привременог рјешења за период не дужи од шест мјесеци, а крајњи рок привременог кориштења источе протеком рока из става 1. овог члана.

Приликом одлучивања о захтјеву за продужење рока за привремено кориштење, надлежни орган утврђује у поступку да ли привремени корисник и даље има право алтернативни смјештај. Надлежни орган ће издати ново привремено рјешење или на постојећем ставити назнаку да рјешење важи за слиједећих шест мјесеци, узимајући у обзир истек рока на који је одобрење дато. Уколико надлежни орган утврди да привремени корисник нема право на алтернативни смјештај, издаје налог привременом кориснику за принудно исељење у року од 15 дана.

Уколико привремени корисник у било које вријеме престане да испуњава услове за алтернативни смјештај у складу са законом, надлежни орган без одлагања, по службеној дужности доноси рјешење за престанак привременог кориштења и налаже привременом кориснику да у року од 15 дана стан напусти.”

Члан 29.

У члану 32. иза става 1. додаје се нови став 2. који гласи:

“Носилац станарског права на уништеном или оштећеном стану може, изузетно од члана 16. овог закона, поднијети захтјев за поврат стана у року од шест мјесеци од дана ступања на снагу овог закона.”

Члан 30.

У члану 33. став 1. и 2. мијења се и гласи:

“Лице које без правне основе користи непокретност или стан, принудно се исељава најдаље у року од 15 дана од дана доношења рјешења, а власник, посједник или корисник непокретности или носилац станарског права на стан, има право ступања у посјед своје непокретности или стана без икаквих ограничења. Надлежни орган није дужан обезбиједити неправном кориснику алтернативни смјештај према овом Закону.

Када је садашњи корисник неправни корисник, надлежни орган је дужан по службеној дужности рјешење о исељењу непокретности или стана донијети одмах, а најкасније у року од 15 дана од дана доношења рјешења. Лице које је дужно иселити има право да поднесе жалбу, али она не одлаже исељење.”

Садашњи став 2. постаје став 3.

Члан 31.

У члану 34. став 3. мијења се и гласи:

“У складу са претходним ставом, вишеструки корисници из члана 24а. и 24б. овог Закона, као и привремени корисници из члана 11а. и члана 18а. овог Закона који су дужни иселити у року од 15 дана од дана достављања рјешења, немају право на алтернативни смјештај.”

Члан 32.

Члан 35. мијења се и гласи:

“Привременом кориснику непокретности или стана који је дужан иселити из непокретности или стана и који има право на алтернативни смјештај у складу са овим Законом, алтернативни смјештај у складу са овим Законом обезбјеђује надлежни орган на чијој територији је привремени корисник имао посљедње пребивалиште или боравиште. Привремени корисник је дужан да исели из непокретности у року из члана 11. овог Закона, односно из стана у року из члана 18. овог Закона.

Изузетно, уколико су непокретност или стан у којима је привремени корисник живио 30. априла 1991. године неусељиви или усељени, на писмени захтјев привременог корисника, а зависно од обнове или испражњења непокретности или стана у којем је привремени корисник живио 30. априла 1991. године, орган надлежан за обезбјеђење алтернативног смјештаја је орган надлежан за стамбена питања у општини у којој се налази непокретност или стан у којем је живио 30. априла 1991. године.”

Члан 33.

Члан 36. мијења се и гласи:

“У случају да Министарство за избјеглице и расељена лица није у могућности да обезбиједи алтернативни смјештај, други надлежни органи, укључујући Министарство за урбанизам, Министарство социјалне заштите, Министарство одбране, као и општински органи, друштва и предузећа у државном власништву, дужни су да у сврху обезбјеђења алтернативног смјештаја у складу са овим Законом ставе на располагање смјештај који имају.”

Члан 34.

Члан 37. мијења се и гласи:

“Надлежни орган ће се казнити новчаном казном у износу од 1000 до 5000 КМ за следеће прекршаје:

1. уколико прекрши члан 1. овог Закона и настави да примењује Закон о кориштењу напуштене имовине;
2. уколико не прихвати захтјеве како је то регулисано у члану 8., односно члану 15. овог Закона;
3. уколико не узме у обзир претпоставку да се лица која су напустила своје станове у периоду између 30. априла 1991. године и 19. децембра 1998. године сматрају избјеглицама и расељеним лицима у складу са Анексом 7 Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, како је то регулисано у члану 14. став 1. и 2. Закона;
4. уколико у Одлуци (члан 11. став 1, односно члан 18. став 1 Закона) не наложи исељење непокретности односно стана у року од 15 дана у складу са чланом 33. став 1, односно чланом 35. став 1 Закона;
5. уколико власнику, посједнику или кориснику не омогући тренутно враћање у посед исељене непокретности, како је то регулисано у члану 11. став 2, односно члану 18. став 3 Закона;
6. уколико не обради захтјев за принудно исељење у складу са овим Законом и Законом о општем управном поступку;
7. уколико не преда непокретност односно стан у складу са

чланом 24. Закона;

8. уколико не предузме тражене мјере против вишеструког корисника како је то регулисано у члану 24а, став 3, односно уколико не изда рјешење у складу са чланом 24а, став 5 Закона.

Одговорно лице надлежног органа ће се исто тако казнити новчаном казном у износу од 200 до 1000 КМ за кршење става 1 овог члана.

Поред напријед наведеног, лице које је вишеструки корисник, како је то утврђено:

1. у члану 24а, став 4. тачке 1., 2. 3. или 7. Закона и које не поступи у складу са налогом за принудно исељење, кажњава се новчаном казном у износу од 500 до 5000 КМ;
2. у члану 24а. став 4. тачке 4. до 6. Закона и које не поступи у складу са налогом за принудно исељење, кажњава се новчаном казном у износу од 250 до 1000 КМ.

Поступци кажњавања у складу са ставовима 1. до 3. овог члана врше се у складу са Законом о прекршајима. Мјесна надлежност суда одређује се према мјесту сједишта управног органа који је прекршио одредбе овог члана, односно сједишту управног органа за који ради одговорно лице, односно мјесту гдје се налази дом вишеструког корисника.”

Члан 35.

Ова Одлука се објављује без одлагања у Службеном гласнику Републике Српске, и ступа на снагу осам дана након објављивања.

Сарајево, 4. децембар 2001. године

Волфганг Петрич

Високи представник